Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 27ης Απριλίου 2017*

«Προδικαστική παραπομπή — Διακινούμενοι εργαζόμενοι — Κοινωνική ασφάλιση — Εφαρμοστέα νομοθεσία — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 — Άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α' — Κανονισμός (ΕΟΚ) 574/72 — Άρθρο 12α, σημείο 1α — Συμφωνία μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας — Προσωπικό πλοίου — Εργαζόμενοι αποσπασμένοι σε άλλο κράτος μέλος — Ελβετικό υποκατάστημα — Πιστοποιητικό E 101 — Αποδεικτική ισχύς»

Στην υπόθεση C-620/15,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) με απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2015, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 23 Νοεμβρίου 2015, στο πλαίσιο της δίκης

A-Rosa Flussschiff GmbH

κατά

Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), η οποία διαδέχθηκε την Urssaf du Bas-Rhin,

Sozialversicherungsanstalt des Kantons Graubünden,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους R. Silva de Lapuerta (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, E. Regan, A. Arabadjiev, C. G. Fernlund και S. Rodin, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: V. Giacobbo-Peyronnel, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 5ης Οκτωβρίου 2016,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η A-Rosa Flussschiff GmbH, εκπροσωπούμενη από τον M. Schlingmann, Rechtsanwalt,

— η Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale και d'allocations familiales d'Alsace (Urssaf), η οποία διαδέχθηκε την Urssaf du Bas-Rhin, εκπροσωπούμενη από τον J.-J. Gatineau, avocat,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

— η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον D. Colas και την C. David,

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. Jacobs, L. Van den Broeck και J. Van Holm,

— η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil,

— η Ιρλανδία, εκπροσωπούμενη από τις G. Hodge και E. Creedon καθώς και από τον A. Joyce, επικουρούμενους από τον N. Donnelly, adviser,

— η Κυπριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την N. Ιωάννου,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τον D. Martin,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Ιανουαρίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, καθώς και του άρθρου 12α, σημείο 1α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκαν και επικαιροποιήθηκαν με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ 1997, L 28, σ. 1), όπως έχουν τροποποιηθεί με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005 (ΕΕ 2005, L 117, σ. 1) (αντιστοίχως, στο εξής: κανονισμός 1408/71 και κανονισμός 574/72).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ, αφενός, της A-Rosa Flussschiff GmbH (στο εξής: A-Rosa), και αφετέρου, της Union de recouvrement des cotisations de sécurité sociale et d'allocations familiales (URSSAF) d'Alsace, η οποία διαδέχθηκε την Urssaf du Bas-Rhin (Γαλλία), και του Sozialversicherunganstalt des Kantons Graubünden (ταμείου κοινωνικής ασφαλίσεως του καντονίου του Graubünden, Ελβετία, στο εξής: ελβετικό ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων), όσον αφορά διορθωτική πράξη βεβαιώσεως, κοινοποιηθείσα από την URSSAF στην A-Rosa, για τη μη πληρωμή ασφαλιστικών εισφορών προς το γαλλικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως για το διάστημα από 1 Απριλίου 2005 έως 30 Σεπτεμβρίου 2007.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 1408/71

3 Τα άρθρα 13 έως 17α του κανονισμού 1408/71 περιλαμβάνονταν στον τίτλο II του κανονισμού, που είχε την επικεφαλίδα «Προσδιορισμός της εφαρμοστέας νομοθεσίας».

4 Το άρθρο 13 του κανονισμού αυτού, το οποίο καθιερώνει, στην παράγραφο 1, τον κανόνα κατά τον οποίο τα πρόσωπα για τα οποία ισχύει ο κανονισμός αυτός υπόκεινται, κατ' αρχήν, στη νομοθεσία ενός μόνον κράτους μέλους, προέβλεπε τα εξής:

«2. Με την επιφύλαξη των άρθρων 14 έως 17:

α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους αυτού, ακόμη και αν κατοικεί στο έδαφος άλλου κράτους μέλους ή αν η επιχείρηση ή ο εργοδότης που το απασχολεί έχει την έδρα της ή την κατοικία του στο έδαφος άλλου κράτους μέλους·

[…]».

5 Με τίτλο «Ειδικοί κανόνες που ισχύουν για τα πρόσωπα που ασκούν μισθωτή δραστηριότητα εκτός από τους ναυτικούς», το άρθρο 14 του εν λόγω κανονισμού όριζε τα ακόλουθα:

«Ο κανόνας του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', ισχύει, με την επιφύλαξη των ακόλουθων εξαιρέσεων και ειδικών περιπτώσεων:

1) α) το πρόσωπο που ασκεί μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος ενός κράτους μέλους σε επιχείρηση, στην οποία κανονικά υπάγεται και η οποία τον αποσπά στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προς εκτέλεση εργασίας για λογαριασμό της, εξακολουθεί να υπόκειται στη νομοθεσία του πρώτου κράτους μέλους, υπό τον όρο ότι η προβλεπόμενη διάρκεια της εργασίας αυτής δεν υπερβαίνει τους δώδεκα μήνες και ότι δεν αποστέλλεται σε αντικατάσταση άλλου προσώπου του οποίου έληξε η περίοδος αποσπάσεως·

[…]

2) Το πρόσωπο που ασκεί κανονικά μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος δύο ή περισσότερων κρατών μελών υπόκειται στη νομοθεσία η οποία προσδιορίζεται ως εξής:
α) το πρόσωπο που είναι μέλος του προσωπικού που ταξιδεύει διά ξηράς, θαλάσσης ή αέρος, μιας επιχειρήσεως η οποία διενεργεί, για λογαριασμό δικό της ή τρίτων διεθνείς σιδηροδρομικές, οδικές, αεροπορικές ή πλωτές μεταφορές επιβατών ή εμπορευμάτων, έχει δε την έδρα [της] στο έδαφος κράτους μέλους, υπόκειται στη νομοθεσία του τελευταίου αυτού κράτους. Πάντως:
i) το πρόσωπο που απασχολείται σε υποκαταστήματα ή μόνιμη αντιπροσωπεία που διατηρεί η επιχείρηση αυτή στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από εκείνο στο οποίο έχει την έδρα της, υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ευρίσκεται το υποκατάστημα αυτό ή η μόνιμη αντιπροσωπεία·

[…]».

6 Το άρθρο 80, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού είχε ως εξής:

«Η διοικητική επιτροπή για την κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων, καλουμένη στο εξής "διοικητική επιτροπή", η οποία υπάγεται στην Επιτροπή αποτελείται από έναν κυβερνητικό αντιπρόσωπο κάθε κράτους μέλους, ο οποίος επικουρείται, εφόσον είναι ανάγκη, από τεχνικούς συμβούλους […]».

7 Δυνάμει του άρθρου 81, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, η διοικητική επιτροπή έχει το καθήκον να χειρίζεται όλα τα διοικητικά θέματα ή τα θέματα ερμηνείας που απορρέουν από τις διατάξεις του κανονισμού αυτού.

8 Το άρθρο 84α, παράγραφος 3, του εν λόγω κανονισμού προέβλεπε:

«Σε περίπτωση δυσκολιών ερμηνείας ή εφαρμογής του παρόντος κανονισμού, που ενδέχεται να διακυβεύσουν τα δικαιώματα προσώπου που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του, ο φορέας του αρμόδιου κράτους ή του κράτους κατοικίας του ενδιαφερομένου έρχεται σε επαφή με τον φορέα ή τους φορείς του άλλου κράτους μέλους ή των άλλων κρατών μελών. Εφόσον η εύρεση λύσεως δεν είναι δυνατή εντός εύλογης προθεσμίας, οι ενδιαφερόμενες αρχές μπορούν να ζητήσουν την παρέμβαση της διοικητικής επιτροπής.»

9 Ο κανονισμός 1408/71 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε, από 1ης Μαΐου 2010, από τον κανονισμό (ΕΚ) 883/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλειας (ΕΕ 2004, L 166, σ. 1).

Ο κανονισμός 574/72

10 Με επικεφαλίδα «Εφαρμογή των διατάξεων του κανονισμού περί προσδιορισμού της εφαρμοστέας νομοθεσίας», ο τίτλος ΙΙΙ του κανονισμού 574/72 καθόριζε τις λεπτομέρειες εφαρμογής των άρθρων 13 έως 17 του κανονισμού 1408/71.

11 Ειδικότερα, το άρθρο 12α, σημείο 1α, του κανονισμού 574/72 προέβλεπε ότι ο φορέας που καθορίζεται από την αρμόδια αρχή του κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως παραμένει εφαρμοστέα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, είχε την υποχρέωση να χορηγεί στον ενδιαφερόμενο πιστοποιητικό, το λεγόμενο «πιστοποιητικό Ε 101», με το οποίο βεβαιωνόταν ότι ο συγκεκριμένος εργαζόμενος υπαγόταν στη νομοθεσία του εν λόγω κράτους μέλους.

12 Ο κανονισμός 574/72 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε, από 1ης Μαΐου 2010, από τον κανονισμό (ΕΚ) 987/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 2009, για καθορισμό της διαδικασίας εφαρμογής του κανονισμού 883/2004 (ΕΕ 2009, L 284, σ. 1).

Η απόφαση 181 της διοικητικής επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 2000

13 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 81, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, η διοικητική επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 181, της 13ης Δεκεμβρίου 2000, όσον αφορά την ερμηνεία των άρθρων 14, παράγραφος 1, 14α, παράγραφος 1, και 14β, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1408/71 (ΕΕ 2001, L 329, σ. 73).

14 Κατά το σημείο 6 της αποφάσεως αυτής, «[τ]ο έντυπο Ε 101 πρέπει κατά προτίμηση να έχει εκδοθεί πριν από την έναρξη της αναφερόμενης σ' αυτό περιόδου· ωστόσο, είναι δυνατόν να χορηγηθεί κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, ακόμη και μετά την εκπνοή της, οπότε μπορεί να έχει αναδρομικό αποτέλεσμα».

15 Το σημείο 7 της εν λόγω αποφάσεως έχει ως εξής:

«Η υποχρέωση συνεργασίας, στην οποία αναφέρεται το σημείο 5 στοιχείο δ', της παρούσας απόφασης επιβάλλει επίσης:

α) ο αρμόδιος φορέας του κράτους αποστολής να προβαίνει σε ορθή εκτίμηση των δεδομένων, τα οποία αφορούν στην εφαρμογή του άρθρου 14 παράγραφος 1, του άρθρου 14α παράγραφος 1, και του άρθρου 14β παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού [1408/71], καθώς επίσης των άρθρων 11 και 11α του κανονισμού [574/72], και επομένως να εγγυάται την ορθή συμπλήρωση των πληροφοριών οι οποίες περιλαμβάνονται στο έντυπο Ε 101·

β) ο αρμόδιος φορέας του κράτους απασχόλησης και κάθε άλλου κράτους μέλους να θεωρεί ότι δεσμεύεται από το έντυπο Ε 101, καθόσον αυτό δεν έχει ανακληθεί ή κηρυχθεί άκυρο από τον αρμόδιο φορέα του κράτους αποστολής·

γ) ο αρμόδιος φορέας του κράτους αποστολής να επανεξετάζει το βάσιμο της έκδοσης του συγκεκριμένου εντύπου και, οσάκις τούτο είναι αναγκαίο, να ανακαλεί το εν λόγω έντυπο εφόσον ο φορέας του κράτους απασχόλησης αμφισβητεί την ακρίβεια των στοιχείων στα οποία βασίζεται το έντυπο αυτό.»

16 Το σημείο 9 της ίδιας αποφάσεως προβλέπει τα εξής:

«Σε περίπτωση κατά την οποία εξακολουθεί να υπάρχει διαφωνία, κάθε ενδιαφερόμενος αρμόδιος φορέας μπορεί να υποβάλει στη διοικητική επιτροπή, μέσω του εκπροσώπου της κυβέρνησης του, υπόμνημα το οποίο θα εισάγεται προς συζήτηση στην πρώτη σύνοδο η οποία ακολουθεί μετά την εικοστή ημέρα από την υποβολή του υπομνήματος αυτού, έτσι ώστε να επιχειρηθεί ο συμβιβασμός των διισταμένων απόψεων σχετικά με την εφαρμοστέα στην προκειμένη περίπτωση νομοθεσία.»

Η Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας

17 Το άρθρο 8 της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και των κρατών μελών της, αφενός, και της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, αφετέρου, για την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, η οποία υπεγράφη στο Λουξεμβούργο στις 21 Ιουνίου 1999 και εγκρίθηκε εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας με την απόφαση 2002/309/ΕΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου και της Επιτροπής, σχετικά με τη συμφωνία επιστημονικής και τεχνολογικής συνεργασίας, της 4ης Απριλίου 2002, για τη σύναψη επτά συμφωνιών με την Ελβετική Συνομοσπονδία (ΕΕ 2002, L 114, σ. 1, στο εξής: Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας), ορίζει:

«Τα συμβαλλόμενα μέρη ρυθμίζουν, σύμφωνα με το παράρτημα ΙΙ, τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης […]».

18 Το παράρτημα ΙΙ της Συμφωνίας ΕΚ-Ελβετίας, για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, προέβλεπε στο άρθρο 1 τα ακόλουθα:

«1. Τα συμβαλλόμενα μέρη συμφωνούν να εφαρμόζουν μεταξύ τους, στον τομέα του συντονισμού των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης, τις κοινοτικές πράξεις στις οποίες γίνεται αναφορά [όπως ίσχυαν κατά τον χρόνο υπογραφής της Συμφωνίας] και όπως αυτές τροποποιήθηκαν από το τμήμα Α του παρόντος παραρτήματος ή από αντίστοιχους κανόνες.

2. Ο όρος “Κράτος(-η) μέλος(-η)” που εμφαίνεται στις πράξεις στις οποίες γίνεται αναφορά στο τμήμα Α του παρόντος παραρτήματος θεωρείται ότι υποδηλώνει, εκτός από τα κράτη που καλύπτονται από τις εν λόγω κοινοτικές πράξεις, και την Ελβετία.»

19 Το τμήμα Α του παραρτήματος αυτού παρέπεμπε, μεταξύ άλλων, στους κανονισμούς 1408/71 και 574/72.

20 Με την απόφαση 1/2012 της μικτής επιτροπής που συστάθηκε με τη Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας, της 31ης Μαρτίου 2012, περί αντικαταστάσεως του παραρτήματος ΙΙ της εν λόγω συμφωνίας για τον συντονισμό των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως (ΕΕ 2012, L 103, σ. 51), η οποία τέθηκε σε ισχύ την 1η Απριλίου 2012, το τμήμα Α του εν λόγω παραρτήματος ενημερώθηκε και παραπέμπει πλέον στους κανονισμούς 883/2004 και 987/2009.

21 Ωστόσο, τα πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα πριν τεθεί σε ισχύ η απόφαση αυτή, όπως τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης, εξακολουθούν να διέπονται από τους κανονισμούς 1408/71 και 574/72, κατ' εφαρμογήν του παραρτήματος ΙΙ, τμήμα Α, σημεία 3 και 4, της Συμφωνίας ΕΚ-Ελβετίας, όπως έχει τροποποιηθεί με την απόφαση 1/2012, το οποίο εξακολουθεί να παραπέμπει στους κανονισμούς 1408/71 και 574/72 «όταν πρόκειται για περιπτώσεις που αφορούν το παρελθόν».

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

22 Η A-Rosa, με έδρα στη Γερμανία, εκμεταλλεύεται, μεταξύ άλλων, δύο κρουαζιερόπλοια που πλέουν στον Ροδανό (Γαλλία) και στον Σον (Γαλλία), στα οποία εργάζονται 45 και 46 εποχιακοί εργαζόμενοι, αντιστοίχως, υπήκοοι κρατών μελών πλην της Γαλλίας, ως ξενοδοχοϋπάλληλοι. Τα δύο πλοία πλέουν αποκλειστικά στα εσωτερικά ύδατα της Γαλλίας.

23 Η A-Rosa διαθέτει υποκατάστημα στην Ελβετία, η δραστηριότητα του οποίου συνίσταται στη διαχείριση όλων όσα αφορούν τη δραστηριότητα των πλοίων, τη διαχείριση, τη διοίκηση, καθώς και το ανθρώπινο δυναμικό, δηλαδή το προσωπικό που απασχολείται στα πλοία αυτά. Συναφώς, όλες οι συμβάσεις εργασίας των εποχιακών εργαζομένων διέπονται από το ελβετικό δίκαιο.

24 Κατόπιν ελέγχου των δύο πλοίων, ο οποίος διενεργήθηκε στις 7 Ιουνίου 2007, η URSSAF διαπίστωσε παρατυπίες στην ασφαλιστική κάλυψη των μισθωτών εργαζομένων που απασχολούνταν ως ξενοδοχοϋπάλληλοι. Κατόπιν της διαπιστώσεως αυτής εκδόθηκε διορθωτική πράξη βεβαιώσεως, η οποία κοινοποιήθηκε στην A-Rosa στις 22 Οκτωβρίου 2007, ύψους 2 024 123 ευρώ, για καθυστερούμενες ασφαλιστικές εισφορές προς το γαλλικό σύστημα κοινωνικών ασφαλίσεων οι οποίες αφορούσαν το διάστημα από 1 Απριλίου 2005 έως 30 Σεπτεμβρίου 2007.

25 Κατά τους ελέγχους αυτούς, η A-Rosa προσκόμισε ένα πρώτο τμήμα των πιστοποιητικών E 101, που αφορούσαν το έτος 2007 και τα οποία είχαν εκδοθεί από το ελβετικό ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71.

26 Η A-Rosa αμφισβήτησε τη διορθωτική πράξη βεβαιώσεως ενώπιον του tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas Rhin (δικαστηρίου κοινωνικοασφαλιστικών διαφορών Κάτω Ρήνου, Γαλλία). Η προσφυγή αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 9ης Φεβρουαρίου 2011. Το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι η δραστηριότητα της A-Rosa ήταν πλήρως προσανατολισμένη προς το γαλλικό έδαφος και ότι ασκούνταν εκεί κατά τρόπο συνήθη, σταθερό και συνεχή, οπότε η A-Rosa δεν μπορούσε να επικαλεσθεί το άρθρο 14, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, το οποίο επικαλέσθηκε στο πλαίσιο της προσφυγής της, καθόσον η διάταξη αυτή διέπει την ειδική περίπτωση της απόσπασης εργαζομένων.

27 Η A-Rosa άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του cour d'appel de Colmar (Εφετείου του Κολμάρ, Γαλλία).

28 Με έγγραφο της 27ης Μαΐου 2011, η URSSAF ζήτησε από το ελβετικό ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων να ανακαλέσει τα πιστοποιητικά E 101, αναφέροντας, μεταξύ άλλων, ότι τα έντυπα αυτά δεν έπρεπε να είχαν χορηγηθεί βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, εφόσον η δραστηριότητα των επίμαχων πλοίων ασκούνταν σε μόνιμη και αποκλειστική βάση στη Γαλλία, οπότε για τους εργαζομένους που προσλήφθηκαν ειδικά για να απασχοληθούν εντός των πλοίων έπρεπε να υποβληθούν περιοδικές δηλώσεις στους γαλλικούς οργανισμούς κοινωνικής ασφαλίσεως.

29 Με έγγραφο της 18ης Αυγούστου 2011, το ελβετικό ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων απάντησε στην αίτηση αυτή, αναφέροντας, μεταξύ άλλων, ότι επέβαλε στην A-Rosa να υπολογίσει τις ασφαλιστικές εισφορές σύμφωνα με το δίκαιο της αντίστοιχης χώρας για τα πρόσωπα που εργάζονται μόνο σε ένα

κράτος μέλος της Ένωσης και ζήτησε από την URSSAF, δεδομένου ότι, όσον αφορά το 2007, όλες οι ασφαλιστικές εισφορές των προσώπων αυτών είχαν υπολογιστεί και καταβληθεί στην Ελβετία, να μην προβεί σε αναδρομική διορθωτική υπαγωγή της ασφαλίσεως των εν λόγω προσώπων στο γαλλικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως.

30 Κατά τη διαδικασία ενώπιον του εφετείου, η A-Rosa προσκόμισε ένα δεύτερο τμήμα των πιστοποιητικών E 101, που αφορούσαν τα έτη 2005 και 2006, τα οποία επίσης χορηγήθηκαν από το ελβετικό ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71.

31 Η έφεση της A-Rosa απορρίφθηκε κατά τα ουσιώδη σημεία της από το cour d'appel de Colmar (εφετείο του Κολμάρ) με απόφαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2013. Συναφώς, μολονότι η εν λόγω εταιρία επικαλέσθηκε τα πιστοποιητικά E 101 που είχε προσκομίσει, το εν λόγω δικαστήριο, αφού επισήμανε ότι τα πιστοποιητικά αυτά δεν είχαν εκδοθεί βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, όπως δήλωσε η A-Rosa, αλλά βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού και ότι τα εν λόγω πιστοποιητικά είχαν προσκομισθεί από την A-Rosa σε δύο τμήματα, το πρώτο κατά τη διενέργεια του ελέγχου της URSSAF και το δεύτερο μετά την απόφαση του tribunal des affaires de sécurité sociale du Bas-Rhin (δικαστηρίου κοινωνικοασφαλιστικών διαφορών Κάτω Ρήνου), διαπίστωσε ότι οι μισθωτοί εργαζόμενοι των οποίων η αμοιβή αποτελούσε αντικείμενο της διορθωτικής πράξης βεβαιώσεως ασκούσαν τη δραστηριότητά τους αποκλειστικά στο γαλλικό έδαφος, οπότε η A-Rosa δεν δικαιολόγησε τη δυνατότητα υπαγωγής της στις εξαιρέσεις που θα επέτρεπαν τη μη εφαρμογή της αρχής της εδαφικότητας του άρθρου 13, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71.

32 Η A-Rosa άσκησε αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, του Cour de cassation (Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία). Το δικαστήριο αυτό, εκκινώντας από τις διαπιστώσεις του cour d'appel de Colmar (εφετείου του Κολμάρ), διερωτάται κατά πόσον η έκδοση πιστοποιητικού E 101 από τον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, επάγεται τις έννομες συνέπειες τις οποίες αναγνωρίζει γενικά η νομολογία του Δικαστηρίου στο πιστοποιητικό αυτό, όταν ο τρόπος κατά τον οποίο ασκεί τη δραστηριότητά του ο μισθωτός εργαζόμενος τον οποίο αφορά το συγκεκριμένο πιστοποιητικό στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προδήλως δεν εμπίπτει στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής των ρυθμίσεων του εν λόγω άρθρου 14 με τις οποίες εισάγονται εξαιρέσεις.

33 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το εξής προδικαστικό ερώτημα:

«Δεσμεύει το αποτέλεσμα που συνεπάγεται το πιστοποιητικό E 101, το οποίο εκδίδεται, σύμφωνα με τα άρθρα 11, παράγραφος 1, και 12α, σημείο 1α, του κανονισμού 574/72 [...], από τον φορέα που ορίζεται από την αρχή του κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία κοινωνικής ασφαλίσεως παραμένει εφαρμοστέα στην περίπτωση του μισθωτού, αφενός, τους φορείς και τις αρχές του κράτους μέλους υποδοχής και, αφετέρου, τα δικαστήρια του εν λόγω κράτους μέλους, όταν διαπιστώνεται ότι οι συνθήκες ασκήσεως της δραστηριότητας του μισθωτού προδήλως δεν εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής των κανόνων του άρθρου 14, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1408/71, με τους οποίους εισάγονται εξαιρέσεις;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

34 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, εάν το άρθρο 12α, σημείο 1α, του κανονισμού 574/72 έχει την έννοια ότι πιστοποιητικό E 101 που χορηγείται βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 από τον φορέα που καθορίζεται από την αρμόδια αρχή κράτους μέλους δεσμεύει τόσο τους φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους

μέλους εντός του οποίου παρασχέθηκε η εργασία όσο και τα δικαστήρια του κράτους μέλους αυτού, ακόμη και όταν διαπιστώνεται από τους εν λόγω φορείς και τα εν λόγω δικαστήρια ότι οι συνθήκες της δραστηριότητας του συγκεκριμένου εργαζομένου προδήλως δεν εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της διατάξεως αυτής του κανονισμού 1408/71.

35 Εισαγωγικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της προδικαστικής διαδικασίας του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, η οποία στηρίζεται σε σαφή διάκριση των λειτουργιών των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, η διαπίστωση και η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα του εθνικού δικαστή. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαίνεται επί της ερμηνείας ή του κύρους των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης αποκλειστικώς και μόνο βάσει της πραγματικής και νομικής κατάστασης που εκθέτει το αιτούν δικαστήριο, προκειμένου να παράσχει στο δικαστήριο αυτό τα στοιχεία που είναι χρήσιμα για την επίλυση της διαφοράς της οποίας έχει επιληφθεί (απόφαση της 28ης Ιουλίου 2016, Kratzer, C-423/15, EU:C:2016:604, σκέψη 27).

36 Επομένως, η απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα, όπως αυτό επαναδιατυπώθηκε στη σκέψη 34 της παρούσας αποφάσεως, πρέπει να δοθεί βάσει των διαπιστώσεων του αιτούντος δικαστηρίου, δεδομένου ότι δεν προδικάζεται αν οι συγκεκριμένοι εργαζόμενοι εμπίπτουν ή όχι στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14 του κανονισμού 1408/71 ούτε ποια είναι η εφαρμοστέα στους εν λόγω εργαζομένους νομοθεσία.

37 Πρέπει να υπομνησθεί ότι σκοπός του πιστοποιητικού E 101, όπως και της ρύθμισης ουσιαστικού δικαίου του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, είναι η διευκόλυνση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 20 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Με το εν λόγω πιστοποιητικό, ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένη η επιχείρηση που απασχολεί τους συγκεκριμένους εργαζομένους δηλώνει ότι θα εξακολουθήσει να εφαρμόζεται επί των εργαζομένων αυτών το δικό του σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως. Κατ' αυτόν τον τρόπο, με βάση την αρχή ότι οι εργαζόμενοι οφείλουν να είναι ασφαλισμένοι σ' ένα μόνο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, το πιστοποιητικό αυτό συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι δεν μπορεί να εφαρμόζεται το σύστημα άλλου κράτους μέλους (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 21 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

39 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας, που θεσπίζεται στο άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ, επιβάλλει στον αρμόδιο για την έκδοση του πιστοποιητικού φορέα, όταν πρόκειται για την εφαρμογή των κανόνων των σχετικών με τον προσδιορισμό της εφαρμοστέας νομοθεσίας σε θέματα κοινωνικής ασφαλίσεως, να προβαίνει σε ορθή εκτίμηση των ασκούντων επιρροή πραγματικών περιστατικών και, ως εκ τούτου, να εγγυάται την ακρίβεια των περιλαμβανομένων στο πιστοποιητικό E 101 στοιχείων (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

40 Όσον αφορά τον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχεται η εργασία, από τις υποχρεώσεις συνεργασίας που απορρέουν από το άρθρο 4, παράγραφος 3, της ΣΕΕ προκύπτει ότι οι υποχρεώσεις αυτές δεν θα τηρούνταν –και οι στόχοι του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 και του άρθρου 12α, σημείο 1α, του κανονισμού 574/72 θα καταστρατηγούνταν– αν οι φορείς του εν λόγω κράτους μέλους θεωρούσαν ότι δεν δεσμεύονται από τα στοιχεία που διαλαμβάνει το πιστοποιητικό και υπήγαν και τους εργαζομένους αυτούς στο δικό τους σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 30ής Μαρτίου 2000, Banks κ.λπ., C-178/97, EU:C:2000:169, σκέψη 39 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

41 Κατά συνέπεια, το πιστοποιητικό Ε 101, στο μέτρο που δημιουργεί τεκμήριο νομιμότητας όσον αφορά την υπαγωγή του συγκεκριμένου εργαζομένου στο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκαταστημένη η επιχείρηση που τον απασχολεί, δεσμεύει τον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους εντός του οποίου ο εργαζόμενος παρέχει την εργασία του (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 30ής Μαρτίου 2000, Banks κ.λπ., C-178/97, EU:C:2000:169, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

42 Αντίθετη λύση θα συνιστούσε παραβίαση της αρχής της υπαγωγής των μισθωτών σε ένα και μόνο σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως, καθώς και της αρχής της προβλεψιμότητας του εφαρμοστέου συστήματος και, ως εκ τούτου, της ασφάλειας δικαίου. Πράγματι, σε περιπτώσεις όπου θα ήταν δυσχερής ο προσδιορισμός του εφαρμοστέου συστήματος, καθένας από τους αρμόδιους φορείς των δύο εμπλεκομένων κρατών μελών θα θεωρούσε, κατά τρόπο βλαπτικό για τους εν λόγω εργαζομένους, ότι στην περίπτωσή τους πρέπει να τύχει εφαρμογής το δικό του σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

43 Επομένως, για όσο διάστημα το πιστοποιητικό Ε 101 δεν ανακαλείται ή δεν κηρύσσεται ανίσχυρο, ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους εντός του οποίου ο εργαζόμενος παρέχει την εργασία του οφείλει να λάβει υπόψη το γεγονός ότι ο εργαζόμενος υπόκειται ήδη στην περί κοινωνικής ασφαλίσεως νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκαταστημένη η επιχείρηση που τον απασχολεί και ο φορέας αυτός δεν μπορεί, επομένως, να τον υπαγάγει στο δικό του σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως (απόφαση της 30ής Μαρτίου 2000, Banks κ.λπ., C-178/97, EU:C:2000:169, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Ωστόσο, εναπόκειται στον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους ο οποίος εξέδωσε το πιστοποιητικό Ε 101 να επανεξετάσει το βάσιμο της χορηγήσεώς του και, ενδεχομένως, να ανακαλέσει το πιστοποιητικό αυτό, όταν ο αρμόδιος φορέας του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχει την εργασία του ο εργαζόμενος εκφράζει αμφιβολίες ως προς την ακρίβεια των πραγματικών περιστατικών στα οποία στηρίζεται το εν λόγω πιστοποιητικό και, ως εκ τούτου, την ακρίβεια των περιλαμβανομένων σε αυτό στοιχείων, ιδίως για τον λόγο ότι αυτά δεν ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 30ής Μαρτίου 2000, Banks κ.λπ., C-178/97, EU:C:2000:169, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

45 Στην περίπτωση που οι εν λόγω φορείς δεν συμφωνούν, ιδίως όσον αφορά την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών μιας συγκεκριμένης καταστάσεως και, κατά συνέπεια, σχετικά με το αν η κατάσταση αυτή εμπίπτει στο άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, έχουν την ευχέρεια να προσφύγουν σχετικώς στη διοικητική επιτροπή (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

46 Αν η επιτροπή αυτή δεν κατορθώσει να συμβιβάσει τις απόψεις των αρμοδίων φορέων σχετικά με την εφαρμοστέα στη συγκεκριμένη περίπτωση νομοθεσία, το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου παρέχει την εργασία του ο εν λόγω εργαζόμενος έχει, πάντως, τη δυνατότητα, και τούτο υπό την επιφύλαξη των τυχόν μέσων έννομης προστασίας που υφίστανται στο κράτος μέλος του φορέα που εξέδωσε το πιστοποιητικό, να κινήσει διαδικασία λόγω παραβάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 259 ΣΛΕΕ, προκειμένου να καταστεί δυνατό στο Δικαστήριο να εξετάσει, στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, το ζήτημα της νομοθεσίας που πρέπει να εφαρμοστεί στον εν λόγω εργαζόμενο και, ως εκ τούτου, την ακρίβεια των στοιχείων που περιλαμβάνονται στο πιστοποιητικό Ε 101 (απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 2000, FTS, C-202/97, EU:C:2000:75, σκέψη 58).

47 Αν γινόταν δεκτό ότι ο αρμόδιος εθνικός φορέας μπορεί, προσφεύγοντας σε δικαστήριο του κράτους μέλους υποδοχής του συγκεκριμένου εργαζομένου, να επιτύχει την κήρυξη ανίσχυρου του πιστοποιητικού Ε 101, θα ετίθετο σε κίνδυνο το σύστημα που βασίζεται στην καλόπιστη συνεργασία μεταξύ των αρμόδιων φορέων των κρατών μελών (απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 30).

48 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το πιστοποιητικό Ε 101, για όσο διάστημα δεν ανακαλείται ή δεν κηρύσσεται ανίσχυρο, ισχύει στην εσωτερική έννομη τάξη του κράτους μέλους στο οποίο μεταβαίνει ο μισθωτός εργαζόμενος για να παράσχει την εργασία του, και ως εκ τούτου, δεσμεύει τους αρμόδιους φορείς του κράτους μέλους αυτού (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 31).

49 Επομένως, τα δικαστήρια του κράτους μέλους υποδοχής δεν είναι αρμόδια να διαπιστώνουν το κύρος ενός πιστοποιητικού Ε 101 όσον αφορά τα στοιχεία βάσει των οποίων χορηγήθηκε (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2006, Herbosch Kiere, C-2/05, EU:C:2006:69, σκέψη 32).

50 Το Δικαστήριο έχει εξάλλου αποφανθεί ότι, στον βαθμό που το πιστοποιητικό Ε 101 δεσμεύει τον αρμόδιο φορέα του κράτους μέλους υποδοχής, δεν υπάρχει κανένας λόγος που θα δικαιολογούσε να μπορεί το πρόσωπο που προσφεύγει στις υπηρεσίες ενός εργαζομένου να μη λαμβάνει υπόψη το εν λόγω πιστοποιητικό. Πάντως, εάν το πρόσωπο αυτό αμφιβάλλει για το κύρος του πιστοποιητικού, πρέπει να ενημερώσει σχετικά τον αρμόδιο φορέα (απόφαση της 9ης Σεπτεμβρίου 2015, X και van Dijk, C-72/14 και C-197/14, EU:C:2015:564, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Επομένως, πιστοποιητικό Ε 101 που χορηγήθηκε από τον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους, σύμφωνα με το άρθρο 12α, σημείο 1α, του κανονισμού 574/72, ενώ, κατά τους φορείς και τα δικαστήρια του κράτους μέλους εντός του οποίου παρέχεται η εργασία, οι συγκεκριμένοι εργαζόμενοι δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, δεσμεύει τόσο τους εν λόγω φορείς και τα δικαστήρια όσο και το πρόσωπο που προσέφυγε στις υπηρεσίες των εργαζομένων αυτών.

52 Το γεγονός ότι οι συγκεκριμένοι εργαζόμενοι δεν εμπίπτουν προδήλως στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου 14 ουδόλως μεταβάλλει τις ανωτέρω εκτιμήσεις.

53 Πράγματι, εφόσον το Δικαστήριο καθόρισε, μέσω της νομολογίας του, τη διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται για την επίλυση των ενδεχόμενων διαφορών μεταξύ των φορέων των ενδιαφερομένων κρατών μελών σχετικά με το κύρος ή την ακρίβεια ενός πιστοποιητικού Ε 101, οι φορείς των κρατών που καλούνται να εφαρμόσουν τους κανονισμούς 1408/71 και 574/72, συμπεριλαμβανομένης της Ελβετικής Συνομοσπονδίας, δυνάμει της Συμφωνίας ΕΚ-Ελβετίας, οφείλουν να τηρούν τη διαδικασία αυτή, ακόμη και αν διαπιστώνεται ότι οι συνθήκες ασκήσεως της δραστηριότητας των συγκεκριμένων εργαζομένων προδήλως δεν εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής της διατάξεως βάσει της οποίας χορηγήθηκε το πιστοποιητικό Ε 101.

54 Στο πλαίσιο αυτό, τα επιχειρήματα που προέβαλαν η Γαλλική Κυβέρνηση και η URSSAF ως προς την αναποτελεσματικότητα της εν λόγω διαδικασίας και την ανάγκη προλήψεως του αθέμιτου ανταγωνισμού και του κοινωνικού ντάμπινγκ ουδόλως μπορούν να δικαιολογήσουν τη μη τήρηση της διαδικασίας αυτής ούτε, κατά μείζονα λόγο, την απόφαση να μη λάβουν υπόψη πιστοποιητικό Ε 101 που χορηγήθηκε από τον αρμόδιο φορέα άλλου κράτους μέλους.

55 Τα επιχειρήματα αυτά δεν μπορούν επίσης να θεωρηθούν βάσιμα ώστε να προκαλέσουν, υπό περιστάσεις όπως οι επίμαχες στην υπόθεση της κύριας δίκης, μεταστροφή της νομολογίας του Δικαστηρίου επί του ζητήματος αυτού.

56 Πράγματι, πρώτον, στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης, από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο προκύπτει ότι οι γαλλικές αρχές δεν εξάντλησαν ούτε την οδό του διαλόγου με το ελβετικό ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων ούτε καν επιχείρησαν να προσφύγουν στη διοικητική επιτροπή, οπότε τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία προέκυψε η διαφορά αυτή δεν μπορούν να προβληθούν για να στηρίξουν φερόμενες ανεπάρκειες της διαδικασίας που έχει καθοριστεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου ή να στοιχειοθετήσουν αδυναμία επιλύσεως ενδεχόμενων καταστάσεων αθέμιτου ανταγωνισμού ή κοινωνικού ντάμπινγκ, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 75 και 82 των προτάσεών του.

57 Περαιτέρω, παρατηρείται ότι η απόφαση 181 υιοθέτησε τις νομικές αρχές που απορρέουν από τη νομολογία του Δικαστηρίου σχετικά με το πιστοποιητικό Ε 101, συμπεριλαμβανομένης της υποχρεώσεως προσφυγής στη διοικητική επιτροπή για ενδεχόμενες διαφορές σχετικά με τη νομοθεσία που πρέπει να εφαρμοστεί στα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκε η χορήγηση του πιστοποιητικού Ε 101.

58 Εξάλλου, ο νομοθέτης της Ένωσης προβλέπει, στο άρθρο 84α, παράγραφος 3, του κανονισμού 1408/71, σε περίπτωση δυσκολιών ερμηνείας ή εφαρμογής του κανονισμού αυτού, που ενδέχεται να διακυβεύσουν τα δικαιώματα προσώπου που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του, πρώτον, την οδό του διαλόγου μεταξύ των αρμόδιων φορέων των εμπλεκομένων κρατών μελών και, δεύτερον, την προσφυγή στη διοικητική επιτροπή.

59 Επιπλέον, ο νυν ισχύων κανονισμός 987/2009 ενσωμάτωσε τη νομολογία του Δικαστηρίου, θεσπίζοντας τον δεσμευτικό χαρακτήρα του πιστοποιητικού Ε 101 και την αποκλειστική δικαιοδοσία του φορέα που το εκδίδει να εκτιμά το κύρος του εν λόγω πιστοποιητικού και υιοθετώντας ρητώς τη διαδικασία που αμφισβητούν η Γαλλική Κυβέρνηση και η URSSAF ως μέσο επιλύσεως των διαφορών τόσο ως προς την ακρίβεια των εγγράφων που εκδόθηκαν από τον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους όσο και ως προς τον καθορισμό της εφαρμοστέας στον συγκεκριμένο εργαζόμενο νομοθεσίας.

60 Τέλος, το γεγονός ότι, εν προκειμένω, το κράτος που εξέδωσε τα πιστοποιητικά Ε 101 είναι η Ελβετική Συνομοσπονδία και ότι, ως εκ τούτου, ενδεχόμενη προσφυγή λόγω παραβάσεως δεν μπορεί να κινηθεί κατά του κράτους αυτού, όπως προέβαλε η Γαλλική Κυβέρνηση, ουδεμία επιρροή ασκεί όσον αφορά τον δεσμευτικό χαρακτήρα των επίμαχων στην κύρια δίκη πιστοποιητικών Ε 101, δεδομένου ότι η Συμφωνία ΕΚ-Ελβετίας προβλέπει δικό της σύστημα διευθετήσεως των διαφορών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 65 των προτάσεών του.

61 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 12α, σημείο 1α, του κανονισμού 574/72 έχει την έννοια ότι πιστοποιητικό Ε 101 που χορηγείται από τον φορέα που καθορίζεται από την αρμόδια αρχή κράτους μέλους, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, δεσμεύει τόσο τους φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρασχέθηκε η εργασία όσο και τα δικαστήρια του κράτους μέλους αυτού, ακόμη και όταν διαπιστώνεται από τους εν λόγω φορείς και τα δικαστήρια ότι οι συνθήκες της δραστηριότητας του συγκεκριμένου εργαζομένου προδήλως δεν εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής αυτής της διατάξεως του κανονισμού 1408/71.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 12α, σημείο 1α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 574/72 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 1972, περί του τρόπου εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και επικαιροποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 118/97 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005, έχει την έννοια ότι πιστοποιητικό Ε 101 που χορηγείται από τον φορέα που καθορίζεται από την αρμόδια αρχή κράτους μέλους, βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71, όπως τροποποιήθηκε και επικαιροποιήθηκε με τον κανονισμό 118/97, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 647/2005 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Απριλίου 2005, δεσμεύει τόσο τους φορείς κοινωνικής ασφαλίσεως του κράτους μέλους εντός του οποίου παρασχέθηκε η εργασία όσο και τα δικαστήρια του κράτους μέλους αυτού, ακόμη και όταν διαπιστώνεται από τους εν λόγω φορείς και τα δικαστήρια ότι οι συνθήκες της δραστηριότητας του συγκεκριμένου εργαζομένου προδήλως δεν εμπίπτουν στο καθ' ύλην πεδίο εφαρμογής αυτής της διατάξεως του κανονισμού 1408/71.

(υπογραφές)